

LIBRIS

We know

Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu autorul

Copyright ©2006, Editura For You

Coperta: George Acu
Tehnoredactare: Tatiana Bărbuceanu
Desene: Dan Lăcătuș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRISTAN
Clepsidra cu pași / Tristan - București : For You, 2006

ISBN (10) 973-7978-69-2 ,
ISBN (13) 978-973-7978-69-1

159.9

Toate drepturile asupra versiunii în limba
română aparțin autorului www.tristan.ro.

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice
formă, a textului din această carte este posibilă numai
cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,
mobile phone 0744352963; 0724212690
e-mail monica.visan@b.astral.ro; editura_foryou.yahoo.com
website: <http://www.editura-foryou.ro>

Printed in Romania

ISBN (10) 973-7978-69-2
ISBN (13) 978-973-7978-69-1

TRISTAN

CLEPSIDRA

CU

PAȘI

EDITURA FOR YOU

CUPRINS

SĂGEȚI CĂTRE UN CER PERSONAL	5
Companion de drumeție	7
Despre forme geometrice	9
Despre fidelitate	11
Despre Ulise	13
Despre obiecte	16
Despre spontaneitate	19
Egiptul	28
Lacul de plumb	35
Săgeți către un cer personal	37
Marketing	45
Lovitura de ciocan	49
Mă iubește, nu mă iubește	51
The boucer	53
Prêt à porter	57
Midas touch	63
O seară de octombrie	68
Solitudine și singurătate	73
Palatul sufletului	76
Pe urmele lui Coehlo (La Sâmbăta)	79
Puskhar, Rajastan	82
„Sic tranzit gloria mundi”	86
Suflet înlănțuit	88
Ultima dorință	91
Ma liberté	96

ȚI SE POATE ÎNTÂMPLA ȘI ȚIE	101
Amazonia	103
Aventura cea mare	112
Alt film (natura șansei)	115
Carpe diem	118
Cenușa prin zăpadă	121
Baie à la turc	123
Despre șerpi și fermoare	126
Iarna la Peștera	128
Înmormântarea	130
Iubitele	133
Week-end albastru	137
Nelu	139
Present perfect	144
Ți se poate întâmpla și ție	147
Trupul tău	155
Logical song	157

CLEPSIDRA CU PAȘI	161
Prin Zanzibar	163
Machu Picchu	168
Ayers Rock	173
Despre fluturi	180
Frida Kahlo	183
Kailash – jurnalul tibetan	187
Huayna Picchu	204
Kilimanjaro	210
Madrid	219
Potpourri indian	223
Sierra Pelada	228
Taj Mahal	235

COMPANION DE DRUMETIE

Sfârșitul verii e undeva în prima decadă a lunii august. O zi aparent identică cu oricare zi a acelei săptămâni. Soarele încă nu și-a scurtat perceptibil prezența, lumina lui mai îngroașă mierea în struguri, albinele nu au obosit de flori, doar țăranii spun înțelept că vara s-a terminat. E apexul creșterii, după care tot ce definește natura coboară molcom spre pâng. Frunzele încă nu presimt vânturile toamnei, greierii nu caută cutii pentru viori, iar ochii noștri de orașeni nu descoperă abateri în harfa firelor de iarbă. Doar țăranul o simte, doar în el pulsul naturii bate nealterat.

De multe ori, m-am întrebat cum am putea conștientiza apexul unei iubiri, căci și iubirile se supun aceleiași legi înțelepte. Cum am putea simți acea primă notă subtilă, ușor discordantă pe claviatura sufletului, care, deși nu amenință, e primul semnal.

Niciodată nu suntem pregătiți pentru coborâș, încă savurăm cu mare intensitate peisajul din inimile noastre, micile variații de culoare, temperatură, și reproșurile le ignorăm cu nonșalanță, iar toamna, ca să nu mai vorbesc de iarnă, sunt anotimpuri ce caracterizează doar iubirile altora.

Când devine acel golf liniștit al brațului bărbătesc, în care doarme capul iubitei, o coroană fierbinte, apăsătoare? Când apropierea dintre buze cere libertate? Când bate orologiul clipa? Ce colorează nepăsarea din talgerul balanței pe care ne cântărim iubirea? Când începe acest sentiment să se usuce ușor sub presiunea latentă a reproșurilor nerostite, a frustrărilor nedigerate, sau a speranțelor nepolenizate de albinele promisiunilor?

Acest moment nu îl putem defini decât extrem de rar folosind un verb la timpul prezent. Din perspectiva săptămânilor, a

lunilor sau, uneori, chiar a anilor, putem retrăi esența sentimentului trăit acolo pe vârf, unde fericirea a atins efemer cota perfecțiunii și care atunci, în clipa istorică, părea doar un pas în șirul sutelor de pași. Drumetii fără hartă pe creasta muntelui.

Încet, foarte încet, mișcarea lentă spre final străpunge straturile protectoare ale argumentelor raționale cu care ne înfășăm temerile că povestea noastră de dragoste își pregătește concertul de adio. Trupurile se mai topesc în flăcări de pasiuni, săruturile nu sunt ofilite, conversațiile nu poartă încă flori de mucegai, dar sufletul simte o oboseală care cerșește odihnă.

Se pare că femeile sunt mai dotate de natură decât bărbații să simtă această clipă, să aibă prima temere de doliu emoțional. Un gest neatent, o vorbă nesăbuită, o plecare de câteva zile, un sfârșit de săptămână în singurătate sau migrația unei fior de dragoste spre ură sunt semnale ce cristalizează îndoielile în certitudini. Mai încet sau mai repede, căci fiecare iubire are flacăra ei, lumina dintre noi devine mai suavă, mai transparentă, mai greu de vizualizat.

Unii își apără iubirea, punând esențe prețioase peste plăpânda și neliniștita petală de foc. Speranțe deșarte. Tumultul vieții, în faza asta, e potrivit și înăbușă focul ultimei îmbrățișări în jăratec, ca mai apoi vântul despărțirii să împrăștie nemilos cenușa ultimului sărut.

Alții, mai înțelepți, privesc drumul parcurs împreună și se bucură, nu pentru că l-au încheiat, ci pentru că l-au trăit intens cu un companion de drumetie adevărat. Pentru aceștia, dragostea se stinge lin și transcende diafan, într-un univers paralel, de unde alte viitoare iubiri își trag seva. Acestora le va rămâne prietenia, încrederea și căldura din suflet, precum și o imensă capacitate de a da.

În acea secundă sacră a înțelegerii, e timpul potrivit să ne apropiem mâinile pentru o ultimă atingere și să ne spunem cu un zâmbet pe buze la revedere și pe curând, într-o altă încarnare.

DESPRE FORME GEOMETRICE

Dacă femeile ar fi sfere, iar noi, bărbații, cuburi, aș înțelege lumea mai ușor.

Aș înțelege de ce sunt perfecte în mișcarea lor elegantă, neforțată de împrejurări, și de ce, odată pornite, se opresc mai greu.

Aș înțelege imensa lor afecțiune față de cuburile și sferile mari sau mici, pe care le numesc cu drag copii, precum și reținerea aproape generalizată când e vorba de nevoia unei mari intimități fizice cu alte sfere.

Aș da din cap filozofic, privindu-le cum își recreează forma, mângâindu-se uneori pe abdomene rotunjite de sarcină în care stau, încă rotunde, alte forme nedefinite.

Aș putea iubi intensitatea lor, punctată în atingeri finale, pentru că doar acolo își pot descoperi un esențial nediluat.

M-aș îndrăgosti de tot ce le reprezintă, roți, cercul atingerii palmelor în horă, curbe suave cu nume de matematicieni morți de secole, pentru că toate acestea îmi sunt, mie, cub, oarecum străine.

Aș privi poliedrele ca pe niște aspiranți spre feminitate, unde mulțimea colțurilor ar fi doar un rest din examenele luate în progresul netăgăduit spre forma finală.

Aș înțelege de ce bătrânii greci au numit sfera de lut Gee, și de ce superstițiile au oroare de eclipse.

Aș accepta în cele din urmă și că nu are rost să le copiem, să dorim să fim la fel și să credem că ne-am putem rostogoli pe panta evenimentelor cu aceeași viteză.

Le-aș povesti cu siguranță despre magnificul cub, atât de stabil în formă și în finalitatea-i dătătoare de liniște. Ele m-ar privi desigur cu ochi rotunzi, neînțelegând beneficiul atitudinii statice

față de neînfrânatul dinamism al formei lor feminine. Ce poate fi mai trainic în însăși temelia lui decât un cub? Poate baza unei piramide triunghiulare. Inșă piramidele rămân singulare, neputând să păstreze prea mult vreo sferă prin preajmă.

Le-aș povesti apoi despre colțuri, netăgăduita sutură între trăinicie, posibil și aspirație. Aș putea chiar țese legende despre fiecare colț unde peisajul mental e mereu altul, încercând prin asta să le arăt că nu suntem chiar neinspirati sau limitați.

Le-aș putea povesti pe îndelete despre Picasso și Brâncuși și despre valoarea lui Pi, litera grecească care închide într-o verighetă aspecte nebănuite.

Le-aș spune cât de zadarnică este încercarea lor, firească de altfel, să pună în mișcare ceva atât de stabil precum un cub. Cu siguranță, cândva ne vom ridica împreună o casă picasso-iană, pe care ea o va împodobi cu suflare brâncuși-ană. O casă cubistă peste care va trona globul feminin, făurit din cristalul transparent al unui acoperiș sufletesc ce nu va limita nicicând orizontul.

Iar în cascada din grădină, care se va auzi atât de clar, se vor prăbuși neconținut stropi aproape sferici, tunând și fulgerând la cuburile de granit hotărâte și încăpățanate în menținerea unei aluri exterioare, chiar dacă în vacarmul permanent se vor lăsa erodate și purtate apoi spre eternul feminin.

Cu timpul, ele ne vor convinge să nu distrugem anumite concavități, apărute firesc de-a lungul mileniilor, unde rotunjimile lor se vor putea adăposti căutând liniște și odihnă, pe când noi savurăm intensitatea legăturii cu suprafețe sufletești neștiut de mari. Iar dacă ne vom pipăi vreodată concavitățile proprii cu mâinile încă golite de cunoaștere al unui Adam neizgonit din rai, ne vom putea întreba dacă renunțând la coastă am câștigat sau am pierdut. Cel târziu atunci când vom îmbrățișa sfera unei Eve, zăvorând-o în cavitatea dintre brațe, vom înțelege, sferă sau cub, că am plecat cândva, demult, din aceeași substanță stelară.

DESPRE FIDELITATE

(Parafrazând „Profetul” – Khalil Gibran)

... Și atunci, frumoasa preoteasă a templului a zis:
„Vorbește-ne despre fidelitate”.

Iar el a spus: Oamenii leagă aproape întotdeauna fidelitatea de carnea trupului. Dar carnea se înfioară permanent, e prinsă-n destrămare. Adevărata fidelitate sparge spectrul luminii din tine în multe culori. Ea poate fi pasiunea sufletului pentru odihnă. Sau tăcerea gândului în umbra răcoroasă a clipei. Este liniștea dintre respirații sau convingerea în drumul ales.

Când dovedești fidelitate, îți dăruiești inima într-o versiune unică, golită de îndoieli.

Fidelitatea cere absolutul. Dar câți dintre noi suntem demni de acest cuvânt?

În forma ei pură, ea are o finalitate care nu poate fi umbrită de alte emoții. Își trage seva din privilegiul alegerii de a fi noi înșine. Este cecul în alb de la banca dăruirii, pe care nu ne închipuim că-l vom completa vreodată.

E piscul valoric pe care ne ancorăm încrederea și de unde putem doar naufragia.

Privește în oglinda ochilor și întreabă-te dacă fidelitatea trebuie să fie absolută sau, poate, Creatorul a vrut să ne lase libertatea de a căuta și găsi îndoieli prin infidelități, doar pentru a ne întări în convingerea alegerii noastre. Căci fidelitatea fără infidelitate devine statică, substanță solidificată, aripă în nemișcare.

Infidelitatea poate fi vântul care-ți răvășește gândurile și îți bântuie simțurile în căutare. Se poate naște din cutremurul care-ți răscolește piramida de valori. Infidelitatea e zbucium de suflet în căutarea echilibrului. Și poate lua gust de lacrimă, când privirile îmbrățișează un zâmbet iubit.

Rar verificăm sentimentele și chiar trăirile care ne aparțin pe de-a-ntregul – așa cum nu chestionăm pulsul inimii ce ni se zbate-n piept și nu ne îndoim de sunetul propriilor noștri pași pe caldarâmul de granit al vieții. Ele există pentru că sunt.

E riscant, dar și incitant, să încerci a stăpâni ceva ce nu e îngărdit de perimetrul nostru emoțional, dorința de cunoaștere a necunoscutului – adevărata piatră de încercare pe care gândul își măsoară puritatea.

Fără umbra infidelității, fără întrebări către tine însuți, iubirea sau credința devin rigide precum o armură medievală care nu mai poate accepta schimbarea și va sugruma, cu timpul, un suflet însetat de vibrații. Nu înțelege această îndoială ca pe o infidelitate față de cel sau cea căruia i-ai dăruit trăiri date de valorile tale. Viața și iubirea au propriul dinamism și, în toate formele lor, nu sunt decât mișcare în căutare permanentă de răspunsuri, în evoluția spre acea inteligență supremă numită Spirit. Chiar dacă progresul este aparent haotic, ne vom continua pașii, prin nenumărate încercări, pe cărarea spre profunzimea conștiinței. Scopul acestei peregrinări este și descoperirea îmbrățișării finale.

Așa te vei pregăti pentru sufletul pereche, clipă de clipă, prin gesturi mici care au ceva din mișcarea fulgilor în cădere, dar și din soliditatea granitului, și vei fi mereu fidel propriei tale alegeri, trăind, în bucuriile sau tristețile zilnice, experiența drumului adevărat.

De cele mai multe ori, îl vei găsi.

DESPRE ULISE

Ulise a fost un laș, când a decis să asculte cântecele suave ale sirenelor legat de catarg. El s-a declarat doar precaut. Vocile sirenelor au încercat să-l ademenească, l-au făcut să sufere cumplit, și carnea lui a păstrat urmele frânghiilor. I-a fost dat să vadă cât de profundă este durerea de a rezista unei tentații care te face să-ți pierzi mințile. Apoi, din curiozitate, Ulise a riscat. Din curiozitate, din dorință, nu vom afla vreodată. Poate a fost o încercare pentru cei care merg pe drumul inițierii?

Una dintre întrebările mele rămase fără răspuns, după citirea acestei atât de cunoscute legende, a fost „Cine a povățuit-o pe Circe care, la rândul ei, i-a prevenit pe marinarii acelor timpuri, de acest fascinant pericol? Cine a avut curajul sau inconștiența să pună piciorul pe acel tărâm și a avut puterea să se întoarcă?” În ochii mei, acel aventurier necunoscut a fost adevăratul erou al legendei. Sau poate nu a fost nimic eroic în toată călătoria asta. O primejdie de natură fizică este de multe ori o chestiune de percepție. Treceam cu mult mai mare ușurință, în bezna nopții, peste o punte necunoscută, decât ziua, când putem să ne înfiorăm de adâncimea prăpastiei de dedesubt.

Ulise nu a riscat să-și piardă identitatea, a riscat doar să-și piardă, poate, inima. Homer nu ne-a povestit despre rănilor din sufletul lui și nici despre reflecțiile eroului în urma acestei experiențe.

Ulise dorea întoarcerea în Ithaca, la Penelopa lui, cu care a trăit doar un an înainte de plecarea în nedorita escapadă troiană. Plină de speranță, Penelopa l-a așteptat credincioasă un întreg deceniu

care a urmat războiului troian. Puterea de a aștepta, o modestie profundă și o iubire fără margini erau calitățile ei fundamentale.

Pentru Ulise, motivul întoarcerii acasă, în ciuda nenumăratelor greutăți și tentații feminine cu care a fost confruntat de zei, ar fi putut fi dorul de țară, dragostea față de femeia aceea sau iubirea părintească față de pruncul părăsit.

În peregrinările lui a cunoscut-o pe fascinanta Circe care, deși avea puteri oculte de a transforma bărbații în porci (după cum se vede, nu pe toți), nu a reușit să-l convingă. Sau, mai exact, nu în totalitate, căci a petrecut totuși un an pe insulă și în brațele ei.

S-a bucurat de corpul feciorelnic al prințesei Nausica, cea care, în curajul și naivitatea ei, credea că bărbații de calibrul lui Ulise pot fi seduși, à la longue, cu gingășia unor coapse fierbinți.

Trei tipuri de femei în care se pot încadra, într-o măsură mai mare sau mai mică, toate urmașele Evei.

Ceea ce m-a intrigat cel mai mult a fost refuzul incredibilei oferte făcute de zâna Calypso (cu care, de altfel, a stat șapte ani pe insulă), și anume tinerețe veșnică și nemurirea, deci statutul de zeu. El a refuzat. A refuzat în schimbul a ce? A unei zbateri continue, a încrâncenării de a-și duce planul până la capăt, a luptei de a-și păstra statutul de OM – de a se bucura de plăcerile banale de zi cu zi. Viața veșnică, așa cum îi spusese zâna, promitea totul, ceea ce, desigur, includea monotonia și plictisul. Timpul ar fi stat în loc și el ar fi avut tot ce-și dorea, dar este oare omul născut pentru povara eternității? Sau nașterea trebuie să se întâlnească, desigur în cealaltă extremă, cu moartea?

M-am întrebat și cum ar fi fost soarta lui Ulise cu o sireună fără nume. Probabil nu s-ar fi întors în Ithaca, iar Homer nu ar fi avut ce să ne povestească. Noroc cu frânghia.

Povestea de dragoste dintre Ulise și sireuna fără nume nu a fost scrisă până acum, dar mi-aș putea-o imagina. Ar fi putut arăta ca un mariaj modern. Ea ar fi putut fi o femeie inteligentă, independentă și atrăgătoare, cu o intuiție scilipitoare, care, deși îl iubea pe Ulise până la transfigurare, știa să-l țină pe eroul nostru alert

emoțional. Cetatea sufletului ei, deși accesibilă, nu-i era în totalitate cunoscută bărbatului.

Sirena fără nume știa să asculte și să argumenteze și îl privea pe Ulise ca pe egalul ei spiritual, iar în contopirea trupurilor nu se mai deslușeau ca fiind două entități separate.

Ar fi putut fi sufletul pereche, și această nerecunoaștere a fost marea pedeapsă a vieții lui. Ulise a murit, neștiind vreodată dacă a fost răsplătit pentru curajul încercării sau pedepsit pentru risipirea unicei șanse a vieții lui.

Așa ni se întâmplă multora dintre noi, care, ajunși departe în pelerinajul spre fericire, ne apropiem de mormântul *odiseseului* nostru interior, marcați pe piept și pe brațe de urmele frânghiilor cu care ne-am legat cândva. Cu degetele obosite, atingem amuleta sirenei fără nume și, între bubuiturile de tobă ale inimii, mai auzim în urechi sunetul unei voci pe care în clipa aceea n-am recunoscut-o.